

האכזרה הרצח בפרדס

ידידי החוקר הפליג, כדרכו, בתיאוריה, שעה שלוחתי אותו למשרדו. מיד כשנכנסו אצה אליו מזכירתו. "מקרה דחוף", אמרה, "איזה איש נהרג עליידי מסתננים."
 "שוב פעם?" אמר ידידי, ופיהק.
 נסענו אל המקום — בית גידה, בפרדס. "אדוני השוטר, ברוך השם שאתה בא!" התנפל עליו יהודי כבן 30, כשכולו חירור ורועד.
 "מה קרה?"

"ישבתי עם ידידי כרמי, בעל הפרדס השכן, ושוחחנו על סיכויי העונה הקרובה. שמי ינובסקי." התנצל פתאום. "אני גר כאן. הפרדס הזה הוא שלי. קמתי כדי להגיש תה לכרמי, כששמעתי, לפתע, יריות. קפצתי החוצה וראיתי שכרמי שכב על הארץ. לרגע אחד נדהמתי. בפרדס היו שני ערבים. אחד מהם החזיק רובה. הוא ירה עלי עוד כמה כדורים, שלא פגעו בי ונכנסו לקיר הרפת. כשראיתי שמסתנניו ריקה קפצתי לעומתו. זה היה מזלי השניים ברחו ונעלמו..."

ניגשנו אל הגויה. האדם שכב על בטנו, ליד הרפת, כששלולית של דם לימינו, וכמה לימונים פזורים על הארץ. הכדור פגע בחזהו (תמונה). אחר כך ניגש ידידי אל קיר הרפת, סימן את ששה החורים שניקבו עליידי הקלעים (תמונה).
 "איפה היו הערבים?" שאל את ינובסקי. הפרדסן הנרגש הוביל אותנו אל הפרדס, הראה לנו את המקום. בחול היו כמה עקבות ברורים, שידידי בדק אותם בקפדנות (תמונה). פתאום ראה משהו, התכופף והרים תרמיל (תמונה). "המממ", מיללם לעצמו. "רובה ציכי. מודל גרמני."

לפתע שמענו מכונית מתק רבת. מתוכה קפצו שני שוטרים, שהובילו שני ערבים כבולים. "זה כרגע תפסנו שני מסתננים" הודיעו בתור עת נצחונו. "חשבנו שתשמח לראות אותם."

ידידי פנה אל ינובסקי. "אתה מכיר אותם?" שאל בשקט (תמונה).

ינובסקי קפץ כמעט מעורו. "אסור אותם. אסור אותם, רוצחים שפלים כאלה." צעק. "הובילו אותם למשטרה," פקד ידידי. "גם אתה, מר ינובסקי, לווה אותם לתחנה." כשנעלמו פניתי אל ידידי. "רצח שפל," אמרתי. "מתי כבר נשים קץ להשתוללות המסתננים?"

ידידי חיך. "מה היינו עושים בלי מסתננים אלה?" ליגלג. "הם פותרים את כל הבעיות. אבל תנוח עליך דעתך, ידידי. המסתננים לא הרגו את כרמי. ינובסקי שיר קר, ואם נבדוק את הפרדס נמצא בודאי גם את הרובה בו ביצע את הפשע..."

אם תגלה כיצד הגיע החוקר למסקנה זו — רשום את דעתך המנוקדת מקת ושלה אותה. יחד עם התלוש למערכת העולם הזה. עד יום 15.10.51. ביון בעלי הי פתרונות הנכונים תורגל טיסה לאילת.

